

Δημήτρης Γαβαλάς

1. ΕΡΩΤΙΚΟ

Το φορεμα σου στο χαλί
κορμι λαμπει στα σεντονια
αστερι μες στη σκοτεινια.
Ωρες λιμναζω στην αγκαλια σου
εγω ο ποταμοχαρης.

2. ΕΡΩΤΙΚΟ

Κατω απο πλεγμα φλεβες που δονει
χυμος
δροσισι της ηδονης κουρσευουνε
θηλυκες λαγονες της νυχτας.
Ερωτα ουριγγες ποτισαν ρυθμο το
αιμα
παλλονται ταρχαια τυμπανα
ισκιοι σκιρτησαν κι αναδευτηκαν
κατακορυφα δεντρα δινουν ηχους
κραυγες κορυθαντιωντων και κεραυ-
νους.

Μας κλειδωσε στα δωματα της
ηδονικη ερωμενη
θαλα στους κολπους
μας απαραξεν ασπαιροντας
στη θερμην εσπερα.
(Απο την «Πειραματικη Ποιηση 67—68»)

3. ΦΥΣΙΚΟΣ ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ

Αναδυση του Ερωτα
μυστικη με διαπερναι τετραδα.
Το ξυλο φιθυριζει μεσα μου
Εγω στο ξυλο μεσα αναπνεω
δεντρου χυμος κυλαει στις φλεβες
αιμα γινεται δεντρου χυμος.

Με τη Μεγαλη Καταφαση
θα δεις τον Εαυτο σου
στα κυματα
που κατασπρα ορμανε στην ακτη
στη φλουδα πευκου
που απλωνει κλαρια στον ουρανο
θα νιωσεις δασος και θαλασσα
να πλημμυρουν τα σπλαχνα
να κυματιζουν στο κορμι σου.
(Απο την «Αλλη Ποιηση 78—80»)

Αντρεας Κακαρουμπας

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Συννεφα, συννεφα
μαυρα βαρια φονικα
πνιχτε το γαλαζιο τ ουρανου
να μην ξαναγελασουν τα παιδια
κι οι μαρμαρινες πετρες —

Στελιος Καραγιαννης

ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΕΠΙΛΟΓΟ

I

Η σιωπη
απλωνεται
μεσα στα λογια σου
κι αρχιζουν να τριζουν
Ερωτες
στιχοι
ποιηματα.

II

Ενα κοριτσι
γυμνο
ξεχασμενο
στο παραπανω ποιημα
μεσα στην παγωνια
των στιχων
τυλιγεται τη σιωπη.

III

Νυχτα. Στη φυλακη
των στιχων σου
ερημος μονος ο Ερωτας
διχως ελπιδα
για την αυγη και τον ηλιο
μ'ενα κερι αναμμενο
διχως ελπιδα για το Φως
μετραι τις ωρες του
και περιμενει.

Απο τα «Τειχη» του Καβαφη, 12—2—80

IV

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΔΟ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ

Στον Θαναση Θ. Νιαρχο

Αργα χθες το βραδυ
ενα αγαλμα

φοβισμένο
 Σκεδρωμένο απ τη βροχή
 τη φριχτή ερημία
 και το κρυό
 Αφησε τα στεφάνια
 Το βάθρο
 Και τα ρούχα του
 Βγήκε στη λεωφόρο γυμνό
 Κι άρχισε να ρωτάει
 Τους διαβάτες
 Για την οδό
 Της αιωνιότητάς.

27—1—1980

Παναγιώτης Κερασιδής

ΕΜΠΡΟΣ

η απεργία στην κεφαλή του ονείρου
 να σημαδεύει την παιδική ηλικία της
 θαλάσσης.
 Εμπρός το κέντρι
 να θυμίζει την ονειρική ασπίδα
 καθώς μας προσπερνάει περηφάνη η
 καταιγίδα.
 Μέσα στη θυελλα των λουλουδιών
 ξεχυνονται
 τα χείλη
 και τα ματιά
 της αποκρημνής γυναίκας.
 Εμπρός μια σταγόνα αίμα
 να χορεύει νυχτά και μερά
 στις σπηλιές μας
 του ναι και του όχι.
 Πρέπει να κλείσουν κάποτε
 οι ασφαλιστικές εταιρίες των ονείρων.
 Εμπρός να κοψουμε τα δέντρα συρρίζα
 να μας προφυλάξουν
 απ την πρωίμη σκία
 του ονείρου που έρχεται απο μακριά
 κατακορυφα
 να σπρώξει το σώμα του δραχού
 στο αίμα του φευγαλέου,
 και στο αδιέξοδο της ομορφιάς.
 Η θλίψη είναι ονειρό
 καθώς κατρακυλάει
 ορθός ο δραχός
 και δεν παρασέρνει τίποτα.
 Εμπρός για το μεγάλο τινάγμα.

Το τινάγμα του πουλιού
 σκορπάει το κρασί
 που βγαίνει θριαμβευτικά
 σαν σηματοδότης
 στην μεγάλη πιστά
 του ετοιμορρόπου φίλιου της θέλησης
 μας
 που τώρα τελευταία ξενυχτάει
 αδιαφορή
 και κατανυκτική
 στα μπράτσα μας.

Λουκία Μπουρνοζού

Σταυρώνουμε τα ημερολόγια
 Σβήνουμε τις τελειωμένες δουλειές
 Προσθετούμε κούραση
 Δαιρούμε τη μερά σε κομμάτια
 Κομμάτια δουλειάς
 Κομμάτια υπνού
 Κομμάτια φαγητού
 Κομμάτια διασκέδασης
 Καταγνησάμε αριθμομηχανές
 Αριθμομηχανές που δουλεύουν ασταμα-
 τητά
 Ωσπου στο τέλος μένει η μνήμη
 Για να θυμολογούμε τα διαιρέσιμα κομ-
 μάτια

Αρχιλόχος Ναβίδης

ΣΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΤΟ ΣΤΡΟΒΙΛΙΣΜΑ

Στου χορού το στρόβιλισμα
 δυο ματιά μεγάλα σε κοιτάξαν.
 και σε ματιάσαν.
 Ο ζήτηανός στην ακμή του δρόμου
 πετάξε τ αύλο βιολι του
 και χάθηκε.

ΣΤΟ ΕΜΠΑ ΤΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ

Μικρές σταλαγματίες σε ράνανε
 στο έμπα της γιορτής
 ήτανε τόσες οι στιγμές της ηδονής
 που χάθηκε το νόημα της
 σαν τη δεκάρα που παραπέσε
 στου χαλίκιου την απαλαμιά.